

Nr 102.

Av herr **Dahlgren m. fl.**, *angående ökad semesterersättning för arbetstagare.*

Semesterlagens ikraftträdande innebar ökade möjligheter till vila och rekreation för landets arbetstagare. Men fortfarande äro förbättringar nödvändiga, om andemeningen med lagen, nämligen att arbetstagaren beredes möjlighet att under semestertiden komma bort från arbetsmiljön och hämta nya krafter för sin insats i produktionslivet, skall kunna uppnås.

Sedan semesterlagens tillkomst har arbetstakten ökat i väsentlig grad på samhällslivets alla områden. Rationaliseringsprocessen fortsätter och medför en ständigt ökad hets i arbetet. De få semesterdagar som stå arbetstagarna till buds måste därför kunna utnyttjas till vila och avkoppling i lämplig miljö.

I anslutning till denna uppfattning motionerade undertecknade vid 1946 års riksdag om utredning i syfte att åstadkomma billigare semesterresor för arbetstagare. Vi anförde därvid att semestern nästan undantagslöst medför ökade kostnader, särskilt om vederbörande skall kunna åstadkomma erforderlig miljöförändring, exempelvis genom lantvistelse. Bland annat spela resekostnaderna för såväl semestertagaren som dennes familj en stor roll.

Landsorganisationen och Svenska turistföreningen, vilka yttrade sig över motionen, instämde i syftet med densamma. Socialstyrelsen ansåg för sin del, att frågan hade en »oförneklig social betydelse». Tredje tillfälliga utskottet avstyrkte emellertid motionen. Riksdagen följde utskottet.

Då sålunda frågan om billigare semesterresor för arbetstagare inte ansågs kunna lösas efter de linjer vi föreslagit i nyssnämnda motion, vilja vi nu anvisa en annan utväg för uppnående av angivet syfte. Vid riksdagens ställningstagande till vår tidigare motion torde kostnadsskälerna ha spelat den avgörande rollen, alldenstund vi förutsatte, att staten i en eller annan form skulle bidra till ett förbilligande av resekostnaderna. Hinder torde emellertid icke föreligga att pålägga arbetsgivarna kostnaderna för ett förbilligande av arbetstagarnas semesterresor.

Den ersättning, som enligt lag utgår för semester, överstiger inte den lön som utgår för arbetad tid. I allmänhet är lönen så knappt tilltagen att den nätt och jämnt räcker för de dagliga behoven. Några medel kunna knappast avsättas för att täcka extra kostnader för semestern.

Då semestertiden inträder blir det därför för många arbetstagare, speciellt familjeförsörjare, icke möjligt att resa till en för ett riktigt utnyttjande av semestern lämplig plats. Skulle därtill komma, att vederbörande varit sjuk

under kvalifikationstiden, blir situationen givetvis värre, då ju som bekant semesterersättningen blir lägre.

En höjning av semesterlönerna skulle ge en betydligt större del av arbetstagarna möjlighet att utnyttja semestern på ett bättre sätt. Några invändningar av ekonomisk art kunna icke med skäl resas från arbetsgivarnas sida. I detta sammanhang vilja vi framhålla, att semesterlönen i vårt grannland Norge är 20 procent högre än arbetslönen. Vad som är möjligt i Norge, med dess betydligt mindre resurser, bör också kunna genomföras i vårt land.

Med stöd av vad som ovan anförts föreslås,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till ökad semesterersättning för arbetstagare.

Stockholm i januari 1947.

Gunnar Dahlgren.

Gerda Linderot.

Helmer Holmberg.
